

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1947/2023
18.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., предузетник, Управљање некретнинама за накнаду, коју заступа Миломир Веселиновић, адвокат у ..., против туженог СТАМБЕНА ЗАЈЕДНИЦА КНЕЗ МИЛЕТЕ .. из Јагодине, кога заступа Милош Вујисић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 84.500,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7761/22 од 14.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7761/22 од 14.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7761/22 од 14.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу П 525/21 од 21.07.2022. године, у ставу 1. изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да на име главног дуга исплати тужиљи износ од 47.991,20 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединог рачуна па до исплате. У ставу 2. изреке је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи на име главног дуга исплати износ од 9.508,80 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог рачуна па до исплате. У ставу 3. изреке обавезан је тужени да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 88.690,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7761/22 од 14.06.2023. године, у ставу I изреке одбијена је жалба тужиље и делимично је одбијена жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у делу става 1. изреке којим је обавезан тужени да тужиљи исплати на име главног дуга износ од 30.000,00 динара са затезном каматом на појединачне износе као у овом ставу изреке. У ставу II изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става

1. изреке и ставу 3. изреке и пресуђено тако да се одбија тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужиле исплати на име главног дуга износ од 17.991,20 динара са затезном каматом на појединачне износе наведене у овом ставу изреке. Обавезана је тужиле да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.421,00 динара. У ставу III изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 – др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Другостепеном одлуком одлучено је о захтеву тужиле за исплату на име накнаде за професионално управљање стамбеном заједницом и накнаде за услуге чишћења за утужени период. Према разлозима пресуде, на основу утврђеног чињеничног стања другостепени суд је закључио да тужиле у конкретном случају нема право на наплату накнаде за професионално управљање из разлога што је за професионалног управника туженом стамбеном заједницом у поступку принудне управе именован ББ, супруг тужиле, те да именовани професионални управник није могао уговором тужиле поверити професионално управљање стамбеном зградом, ни уговорити право да за то наплаћује накнаду. Стога је другостепени суд усвојио тужбени захтев само за исплату накнаде за одржавање стамбене зграде (чишћења).

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, али погрешна примена материјалног права, сама по себи, без испуњености осталих услова прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, није довољан разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Не могу се као основани прихватити разлози да је у конкретном случају неопходно уједначавање судске праксе јер ревидент није указао на постојање различитих одлука судова поводом истоврсног чињеничноправног питања.

Из наведених разлога Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужиља је против туженог поднела тужбу дана 31.05.2021. године. Вредност предмета спора износи 84.500,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда делимично преиначена одлуком другостепеног суда у побијаном делу, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић